

Pető Bálint

SZTE Juhász Gyula Pedagógusképző Kar

A halálbüntetés a dualizmus kori Délvidéken, a sajtó tükrében

A halálbüntetés ősidők óta a legszigorúbb szankcionálási lehetőség a törvényszegők számára, és fogalma napjainkban is gyakran igen élénk vitákat vált ki. Magyarországon, hasonlóan a kontinens más államaihoz, a kezdetektől fogva bevett szokás volt a halálbüntetés alkalmazása, és nem csupán az emberölést elkövetők számíthattak a legsúlyosabb ítéletre – a feudális magyar büntetőjog közel kétszáz különféle bűncselekményt szankcionált halállal.

A halálbüntetés tekintetében gyökeres változást csak a XIX. század hozott, különösen annak utolsó negyede: az 1878-as Csemegi-kódex szűk körre korlátozta a halálbüntetés alkalmazási lehetőségét – kizárólag a király elleni gyilkossági kísérlet, illetve szándékos emberölés esetén volt mód kiszabni. Ezt követően látványosan lecsökkent a halálbüntetés hazai alkalmazása, a bíróságok vagy eleve nem hoztak ilyen döntést, vagy a legsúlyosabb szankcióban részesülők kegyelmet kaptak az ítélet végrehajtása előtt.

Előadásomban a halálbüntetés dualizmus kori, tágabb értelemben vett délvidéki alkalmazását mutatom be konkrét eseteken keresztül, amelyhez elsődleges forrásomat a korabeli országos sajtótermékek jelentették.